

κιλωδίαι· σπανίως δὲ ὁ μελοποιὸς οὗτος ἐκφράζει τὸ αἶσθημα διὰ τῆς ἀπλότητος, ὡς οἱ πρὸ αὐτοῦ Cimarosa, Paesiello, Zingarelli. Κατὰ τοῦτο ψέγουσιν αὐτὸν οἱ ἐναντίοι. Ἄλλὰ τοῦτο πηγάζει ἐκ τοῦ ὅτι αὐτὸς εἰσήγαγεν ὀρχηστρικήν συνοδείαν πλουσιωτέραν, ἐξ ἧς παρεκινήθη νὰ ποιήσῃ τὴν μελωδίαν ζωηροτέραν.

Μία τῶν κυρίων ὑπηρεσιῶν αὐτοῦ πρὸς τὴν ἰταλικὴν μουσικὴν εἶνε, ὅτι, ποιήσας χρῆσιν τῆς ἐν τῇ ἀρμονίᾳ ὑπὸ τῶν Γερμανῶν γενομένης προόδου, ἀπεσόδησε τὴν λιαν κενὴν ἀρμονικὴν συνοδείαν, καὶ συνέδεσε μετὰ τῶν θεληγῆτρων τῆς ἰταλικῆς μελωδίας ἀρμονίαν πλουσιωτέραν.

ΑΛ. ΚΑΤΑΚΟΥΖΗΝΟΣ.

ΛΟΡΔΟΣ ΔΟΥΦΦΕΡΙΝ

Δεινὸς ῥήτωρ καὶ ἀνὴρ εὐπαιδευτος εἶνε ὁ τέως πρεσβευτὴς ἐν Κων/πόλει, νῦν δὲ ἀναδιοργανωτὴς τῆς Αἰγύπτου.

Τῷ 1852 διορισθεὶς τὸ πρῶτον ἀκόλουθος τῆς ἐν Βιέννῃ Ἀγγλικῆς πρεσβείας, εἶτα ἀπεστάλη εἰς τὰς ἐν Συρίᾳ ταραχὰς τοῦ 1860, διωρίσθη γραμματεὺς τοῦ ἀντιβασιλέως τῶν Ἰνδιῶν τῷ 1864, διοικητὴς τοῦ Καναδά τῷ 1871 καὶ πρεσβευτὴς παρὰ τῇ ῥωσικῇ αὐλῇ τῷ 1878.

Ὁ λόρδος Δουφφερὶν εἶνε Ἰρλανδὸς τὴν καταγωγὴν, ἐγεννήθη δὲ ἐξ εὐγενῶν γονέων τῷ 1826.

ΤΙΓΡΕΙΣ ΚΥΝΗΓΟΥΣΑΙ ΠΙΘΗΚΟΥΣ

Ἴδου μία εἰκὼν ἀρκετὰ περιέργως τὴν ὁποίαν μᾶς δίδει ἡ φυσικὴ ἱστορία τῶν Ἰνδιῶν, τῆς περιφημοτάτης καὶ πλουσιωτάτης περὶ τὰ τοιαῦτα χώρας τῆς Ἀσίας.

Ἡ Ἰνδία ἔχει ἀπείρους πεδιάδας, μεγάλους καὶ πλωίμους ποταμούς, ὑψηλὰ ὄροπέδια καὶ σειρὰς ὄρων. Καὶ ἐνῶ εἰς τὰ ὑψηλὰ μέρη εὐρίσκονται πάντες οἱ δημητριακοὶ καρποὶ καὶ πᾶν εἶδος ὀπωρῶν, ὑπερμεγέθη δάση ἐκ κέδρων, πευκῶν, δρυῶν, συκομυρεῶν, φηγῶν, καστανεῶν καὶ ἄλλων ἰδίων τῶν εὐκραῶν κλιμάτων, εἰς τὰ χαμηλότερα ἀπαντῶνται τὰ προϊόντα τῶν τροπικῶν κλιμάτων ὡς λ. χ. ὀρύζιον, βάμβαξ, ζάκχαρις καὶ ἀρώματα παντὸς εἶδους.

Οὐχ ἥττον ποικίλοι εἶνε οἱ ὀρυκτοὶ αὐτῆς θησαυροὶ· διότι ἐκεῖ ὑπάρχουσιν ἄφθονα ρουβίνια, βήρυλλοι, τοπάζια, χρυσόλιθοι, ἰάσπιδες, σάρδιοι, ἀχάται καὶ πλεῖστοι ἄλλοι πολύτιμοι λίθοι.

Εἶνε δὲ ἄξιος παρατηρήσεως ὁ ἐκ τῆς φύσεως αὐτῆς πλοῦτος διότι ἡ θρησκευτικὴ δεισιδαιμονία τῶν Ἰνδιῶν ἐμποδίζει αὐτοὺς ἀπὸ τοῦ νὰ μεταχειρίζωνται τὴν κόπρον τῶν ζῶων πρὸς λίπανσιν τῆς γῆς, καθότι αὕτη θεωρεῖται ὡς ἱερά καὶ ἐν χρῆσει μόνον πρὸς θρησκευτικούς τινας σκοπούς.

Τὰ δάση, αἱ πεδιάδες, τὰ ὄρη καὶ ἐν γένει ἅπανα ἡ χώρα τῶν Ἰνδιῶν εἶνε πλήρης θηρίων παντὸς εἶδους ὡς λ. χ. ἐλεφάντων, λύκων, λεοπαρδάλεων, πανθήρων, λεόν-

των καὶ πρὸ πάντων τίγρεων, αἵτινες εἶνε ἐπικινδυνώταται ὄλων, διότι οὐ μόνον ἐπιτίθενται καθ' ὁδόν, ἀλλὰ κρύπτονται καὶ ἐπὶ τῶν κλάδων τῶν δένδρων καὶ ἐκεῖθεν ῥίπτονται ἐπὶ τῶν ἀτυχῶν διαβατῶν, οἵτινες πορεύονται ἀνύποπτοι τοῦ κινδύνου, ὅστις προσμένει αὐτούς.

Ἐν τῇ προκειμένῃ εἰκόνι τὸ κυνήγιον εἶνε κατὰ τῶν πιθήκων, τῶν ἱερῶν τούτων ζῶων, οἵτινες ἐπὶ τῇ ἐμφανίσει τοῦ θανασίμου αὐτῶν ἐχθροῦ φεύγουσι μετὰ μεγάλων φωνῶν.

Ἡ τίγρις ἦτις ἀπαντᾶται μᾶλλον εἰς τὸ Ἰνδοστάν εἶνε ζῶον ἀπατηλότερον τοῦ λέοντος καὶ ἴσον πρὸς τὸ μέγεθος. Ἡ θήρα τῆς τίγρεως εἶνε μία τῶν ζωηροτέρων καὶ προσφιλεστέρων διασκεδάσεων ἐν ταῖς Ἰνδίασι.

Πολυάριθμοι κυνηγοὶ ἀναβαίνουσιν ἐπὶ ἐλεφάντων καὶ ὤπλισμένοι καλῶς προχωροῦσιν εἰς τὰ φυλλώματα τῶν καλαμῶν ἢ εἰς τὰ δάση ἔνθα συνήθως ἐνεδρεῖται ἡ τίγρις προσπαθοῦντες διὰ σφαιρῶν νὰ φονεύσωσιν αὐτήν· ἡ τίγρις μὴ δυναμένη νὰ διαφύγῃ ἐξαγριοῦται, μεταστρέφεται καὶ ἐφορμᾷ κατὰ τοῦ πλησιεστέρου ἐλέφαντος προσπαθοῦσα ν' ἀναθῆ ἐπ' αὐτοῦ, ὅπως ἐπιτεθῆ κατὰ τῶν κυνηγῶν. Ἡ στιγμή αὕτη εἶνε ἡ κρισιμωτέρα, διότι οἱ ἐλέφαντες τρέπονται εἰς φυγὴν· ἀν ὅμως ὁ ἐλέφας μείνῃ εἰς τὴν θέσιν του, βροχὴ σφαιρῶν ἐκ τῶν νῶτων τῶν λοιπῶν ἐλεφάντων καταβάλλει τὸ ἄγριον θηρίον.

Αἱ τίγρεις συλλαμβάνονται συνήθως ὑπὸ τῶν ἐγχωρίων διὰ παγίδων, ὑπὸ τὰς ὁποίας ἐμπήγουσιν ὀξὺν πάσσαλον, τὸ δὲ ζῶον πίπτει ἐπὶ τῆς αἰχμῆς καὶ ἀποθνήσκει.

Ὁ πίθηξ ὅμως, ὅστις κατὰ τὸν *Burghora* «ἠδύνατο νὰ θεωρηθῆ ὡς ποικιλία τοῦ ἀνθρώπου» εἶνε ζῶον καρποφάγον κατοικοῦν εἰς τὰ θερμὰ κλίματα ἐπὶ τῶν δένδρων. βοηθούμενοι διὰ τῆς οὐρᾶς των καὶ τῆς ἐκπληκτικῆς εὐστροφίας των, τοῦθ' ὅπερ καὶ ἡ εἰκὼν παριστᾷ, εἰς ματαίους ἐπὶ ὀλοκλήρους ὥρας ὑποβάλλουσιν ἀγῶνας τὰς τίγρεις, ἐπιδιωκούσας τὴν σύλληψίν των.

Ἡ ΠΟΛΙΣ ΛΙΝΚΟΛΝ

Ἐν τῇ μικρᾷ ταύτῃ πόλει τοῦ μεγάλου τῆς Ἀγγλίας κράτους, ἐν λαμπρᾷ θέᾳ καὶ ἐπὶ τῆς κορυφῆς λόφου τινὸς κεῖται ὁ Μητροπολιτικὸς ναὸς τῆς Λίνκολν, οὗ ἡ ἀνέγερσις ἤρξατο τὸ 1088 ὅτε ἡ πόλις Λίνκολν προήχθη εἰς ἔδραν Μητροπολίτου.

Λέγεται ὅτι ὁ Παυλῖνος, εἷς τῶν συντρόφων τοῦ Ἱεροῦ Αὐγουστίνου, πρῶτος ἐκήρυξε τὸ Εὐαγγέλιον ἐν τῇ πόλει ταύτῃ εὐρισκομένη τότε ὑπὸ τὴν κυριαρχίαν τῶν ἡγεμόνων τῆς Μερκίας, ὁ δὲ διὰ τοῦ κηρύγματος αὐτοῦ ἀσπασθεὶς τὸν χριστιανισμὸν Βλέπτας ἀνήγειρε τὸν πρῶτον χριστιανικὸν ναὸν τὸ 638 μ. Χ.

Ὁ Μητροπολιτικὸς Ναὸς τῆς Λίνκολν ἀπεπερατώθη τὸ 1547, ἦτοι ἐχρειάσθησαν 459 ὅλα ἔτη πρὸς οἰκοδομὴν τούτου ἕνεκα τῶν βλαβῶν ἅς ὑπέστησαν κατὰ καιροὺς ἐκ σεισμῶν καὶ ἄλλων αἰτιῶν τὰ μεγαλοπρεπῆ κωδωνοστάσια καὶ τὰ ἐξαρτήματα τούτων.